

vi endelig blive valgte, vedblive vi at være Modstandere deraf, og vort Arbejde vil blive præget af, at vi misbillige dette Forlig. Hermed skal jeg slutte.

Sørdum: Det kunde maaste se lidt underligt ud, at jeg først paa Finanslovsbehandlingens 4de Dag forlanger Ordet, idet min Sidemand til højre (B. Holm) og jeg jo repræsenterer særlige Anskuelser og derfor ikke have nogen Ordfører til at tale for os, men da mine Bemærkninger i Dag mere angaa forskellige Henstillinger til det ny Ministerium, eller rettere sagt til enkelte Medlemmer af Ministeriet, skal jeg ikke nægte, at jeg havde megen Interesse af først at høre disse Ministre udtale sig. Man har jo hørt saa meget om de ny Ministre; nogle mene, at det er den samme Udgaave som før, andre, at det er en bedre Udgaave, og atter andre mene noget andet. Skal man imidlertid domme efter de Udtalelser, der i Gaar saldt fra Ministerbordet, kan man ikke sige andet, end at der tilsyneladende er noget forsonligt over det ny Ministerium, og skal man lægge Konseilspræsidentens Udtalelser til Grund for sin Opfattelse, maa man komme til den Overbevisning, at Ministeriet i hvert Fald ser, at det har en Opgave som konstitutionelt Ministerium, og den er, at skaffe Ligevægt til Veje mellem Tingene. Saaledes har det ikke været med det tidligere Ministerium, thi det har jo udelukkende holdt sig til Landstinget og slet ikke taget noget som helst Hensyn til Folketinget. Vil nu dette Ministerium virkelig arbejde i den Retning, og holde sig det efterretteligt, og hvis det saa ikke lader sig gøre at tilvejebringe denne Ligevægt, da gaa sin Vej, saa kan man ikke forlange mere af Ministeriet. Det sidste har det vel ikke sagt, men jeg antager, hvis det er ærligt ment, hvad der blev sagt i Gaar, at Ministeriet, naar det ikke kan udfylde det Hverv, ikke kan skaffe Ligevægt til Stede, da vil besluttet sig til at forlade Posten og lade andre træde til, som bedre kunne skaffe Ligevægt. Vi havde det mærkelige Tilfælde i Gaar, at alle Ministrene talte med Undtagelse af de 2 virkelig tro Provisorieministre; dem havde man ikke den Fornøjelse at høre i Gaar, men der var maaste ikke noget særligt for dem at svare paa. Det ved jeg nu ikke, men den ene kunde dog have haft Beslighed til at svare, hvilket jeg for Resten tror, at Krigsministeren besørgede. Alle de andre talte som sagt, men de virkelig 2 gamle Provisorieministre hørte man ikke. Jeg antager nu ikke, at det

har været Uvillighed fra de Herrers Side; jeg antager, at naar de have faaet Sæde i det ny Ministerium, ere de blevne bedre Mennesker, have faaet bedre Forstaaelse, have forandret deres Sindelag; det haaber jeg ogsaa. Skulde det modsatte være Tilfældet, nemlig at de ere lige stridbare og se paa Tingene nu som tidligere, vil jeg haabe, at de ikke se sig i Stand til at smitte de andre, og at det da bliver dem, der maa gaa. Men som sagt, jeg ønsker at høre disse Ministres Udtalelser med Hensyn til forskellige Spørgsmaal, som jeg vil henstille til, dem. — Vedrørende selve Finanslovsforslaget da er jo mit og min Kollegas Standpunkt saa kendt af denne Forsamling, at der i og for sig ikke er megen Grund til at opholde sig derved. At komme ind paa Enkeltheder nu vilde være en Urimelighed og Tids-spilde. De vide alle, hvorledes vi stille os til Finansloven, til Finansbudgettet. Vi erkende, at et Finansbudget er nødvendigt, men vi forlange samtidig, at dets Indtægter skulle være tilvejebragte paa en mere retfærdig Maade, end Tilfældet er nu. Vi vide, at to Tredjedele af Hovedindtægten paa vort Finansbudget er tilvejebragt ved indirekte Beskatning, og vi kunne sikkert alle være enige om, at den indirekte Beskatning ikke kan anses for at være retfærdig. Vi kunne vel være enige om, at gennem den indirekte Beskatning kommer som oftest Skatten til at hvile der, hvor den mindst burde hvile, vi kunne vel være enige om, at mangen Gang maa den fattige Borger, den fattige Mand, svare mere til Staten end den rige og velstaaende; og dette turde vel nok betragtes som en uretfærdig Beskatningsmaade, som man skulde søge at komme bort fra. D'Her. kunne være overbeviste om, at der under disse $\frac{2}{3}$ af Indtægterne, disse 39 Mill., stjuler sig mange Savn, megen Glendighed og Fattigdom. Naar man ser saaledes paa denne Skat, og det er ogsaa indrømmet fra andre Sider end vor, fra nogle af vore første Videnskabs-mænd her hjemme, saa kunde det ikke være vanskeligt at komme bort fra dette uretfærdige Forhold og komme til mere retfærdige. Dette er altsaa vort Standpunkt vedrørende Indtægtsiden af Budgettet. — Lader man derefter Øjet fare hen over Udgiftsiden, da er det en Selvfølge, at vi der ere imod meget mere. Man kender jo vor Stilling til Militærvæsenet, og Militærvæsenet er det jo især, der sluger Indtægterne. Det er min Overbevisning, at kunde d'Her., som regere paa dette Omraade, og som høre til den krigsførende Magt, saa saa de sig vist godt i